

İnsan

— Recep Keleş · 03 Aralık 2009

İnsanın etrafında,
Akıl danışabileceği insanların olması,
Çok güzel.
Ve ağlayabileceği bi omuz,
İşte o omuz yoksa,
Yastıklara sarılır insan.
Karanlık kalbini aydınlatması için,
Yastıkların çiçeklerine bakar,
Yalnızdır halbuki.
Doldurmaz hiç bi şey,
Sıcak bi tenin yerini,
Sıcak bi nefesin yerini,
Sıcak bi sarılmanın yerini.
Ağlamak ister çılgınca,
Hıçkıra hıçkıra,
Ama sesi çıkmaz.
İçten ağlar,
Volkanlar patlarda,
Dışarıya ateş çıkartmaz;
Çıkartamaz.
İnsanlar anlamaz,
Anlayamaz.
Ve ah yastıklarım der.
Ve tekrar sarılır sıkıca,
Hayalindeki sevgili,
Anne baba kardeş eş dost evlat gibi.
Ama sarıldığında tekrar içi burkulur,
Ve o an bir sigara içer.
Derin bi nefes,
Alır sigarasından.
Derin bi hayat soluklar,
Yeni ana rahminden çıkmış bebek gibi,
Derin olur sigarasının iç çekişi.
Ve,
Tükürür balkondan aşağıya,

Nefretini.
Lanet okur,
Ve aęza alınmaz kfrler savurur,
Kfreder,
Kfreder,
Kfreder.
Ama,
Kimse duymaz genede,
Çünkü onu bile yapamaz insan.
Sadece,
Hayal edebilir.